

Философъ, човѣкъ много образованъ, ала гордъ и сребролюбивъ. Нуждайки се отъ много пари, той по-искалъ да се повиши митото на вноснитѣ стоки. Главнитѣ обаче гръцки предприемачи и митничари му заявили, че могатъ да се събератъ повече приходи, ако пазарьтъ на българскитѣ стоки се премѣсти отъ Цариградъ въ Солунъ. Императорьтъ издалъ за това заповѣдь. Щомъ гръцкитѣ власти спрѣли българската стока на границата и я упжтили къмъ Солунъ, за да подбиятъ цената ѝ, българскитѣ търговци, ошетени отъ това, се оплакали на Симеона. Последниятъ поискалъ да се отмѣни несправедливата наредба, но императорьтъ отказалъ. И Симеонъ, за да защити стопанскитѣ български интереси, обявилъ война на Византия (894) г.).

Пъргавиятъ и младъ князь съ отборъ войска побързалъ и поразилъ гърцитѣ при Одринъ. Зашеметенитѣ византийци поискали престолено миръ, а тайно пратили агенти до маджаритѣ, що достигнали отъ Азия въ Бесарабия, Молдовия и Влашко. Гърцитѣ платили на маджаритѣ много пари и ги повикали въ България. Опасността отъ маджаритѣ принудила Симеона да напусне Одринско и да се затече бързо въ заплашената Добруджа. Но той билъ съ малки сили. Грамадна маджарска конница стремглаво нахлула въ Добруджа, разбила малкото войска на Симеона, превзела и разорила хубавия градъ Плиска. Симеонъ се видѣлъ принуденъ да повика на помощъ срещу маджаритѣ скитнишкото племе печегеги, което лагерувало задъ маджаритѣ по рѣкитѣ Днесгъръ и Бугъ. Печенегитѣ били грабители, водѣли по 3—4 коня за товарене на заграбенитѣ чужди нѣща. Тѣ били голѣми противници на маджаритѣ и щомъ получили покана, веднага ги нападнали. Нападналъ ги въ